

Arrest

nr. 183 743 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X van Nederlandse nationaliteit, op 20 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2014 dient de verzoekster voor haar zoon, M. I. R. A., een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 10 september 2014 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Het betreft de bestreden beslissing, die echter pas op 20 mei 2016 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 25/03/2014 werd ingediend door: Naam: M., I. R. A., Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) 2006 , Geboorteplaats: Amsterdam , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd er op 25/03/2014 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50,§ 2,°4 van het KB van 08/10/1981) door de moeder H.Y.. Gezien er werd nagelaten om binnen de voorziene termijn van drie maanden de nodige stavingsstukken aan te leveren, werd de aanvraag door de gemeente op 25/06/2014, aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wegens onvolledigheid geweigerd. Deze beslissing werd aan de moeder van de minderjarige betekend op 24/07/2014. Er werd uiterlijk tot 24/08/2014 tijd gegeven om de ontbrekende bewijzen aan te leveren.*

Naar aanleiding van deze beslissing werden een aantal bewijzen aangeleverd, waaronder : een attest van onvermogen (Suriname dd. 08/05/2014), een OCMW attest (geen steunverlening dd. 24/06/2014), loonfiches van AGO Intérim België voor tewerkstelling in 2013, twee uitzendovereenkomsten Ritmo Interim (2 dagen tewerkstelling op 24/07/2014 en 25/07/2014), een verklaring van lidmaatschap - De Voorzorg dd. 22./08/2014 en de ouderlijke toestemming tot verblijf in België bij de moeder (van vader D. L. M. dd. 08/07/2009).

Aan de hand van het geheel van de documenten in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4,1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2,4° te kunnen genieten. Er werd niet aangetoond dat het minderjarige kind kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen ocmw steun geniet doet geen afbreuk aan het bovenstaand wetsartikel. De voorgelegde loonstroken van de interimtewerkstelling van AGO hebben betrekking op achterhaalde tewerkstelling (in 2013) en kunnen niet als actueel beschouwd worden. Op basis van de uitzendovereenkomsten van Ritmo Interim kan afgeleid worden dat de moeder twee dagen werd tewerkgesteld in interimverband. Er werd echter geen enkel bewijsstuk aangeleverd waaruit kan opgemaakt worden hoeveel het eigenlijke inkomen uit deze tewerkstelling bedraagt en in welke mate (regelmaat) de moeder van het kind over het inkomen kan beschikken. Uit verdere analyse en de gegevens van de RSZ databank (zie dossier) is gebleken dat zij sinds de aanvraag, van het minderjarige kind (dd. 25/03/2014), slechts drie dagen heeft gewerkt (op 24/07/2014, 25/07/2014 en 02/09/2014). Nergens uit het dossier kan blijken dat mevrouw Hooglied na 02/09/2014 opnieuw aan de slag is gegaan. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal gelijk dien te zijn aan het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Uit verder onderzoek is gebleken dat mevrouw Hooglied nog 3 andere kinderen ten laste heeft (twee minderjarige R. F. D. (...), H. R. F. D. (...) en één meerderjarige F. C. L. S. (...)).

Mogelijks ontvangt de moeder kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien om de ontwikkeling van kinderen te vrijwaren.

Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw H.Y. (NN: 79.07.01 482-32) het bevel te geven om de genaamde M., I. R. A. ,geboren te

Amsterdam, op (...)2006, van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de 'informatieplicht' als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 54 van de Vreemdelingenwet, schending van de wet van 15.12.1980 en van het KB van 8.10.1981, de materiële motiveringsplicht, en de 'orgaantheorie'.

9. Geschonden bepalingen en bespreking:

9.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

9.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 18.2.2015 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

9.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

9.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

9.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Schending van art. 54 van het vreemdelingen-KB en het materieel motiveringsbeginsel.

Art. 54.<KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [° 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]° van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [° , zo nodig,]° bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

De verwerende partij had verzoekster een bijlage 21 moeten overhandigen i.p.v. een bijlage 20.

Zij heeft een verblijfskaart van 5 jaar gekregen na datum van 10.9.2016.

Meer nog, de gemeente heeft immers de moeder van verzoekster (Mevrouw H., Y. M., Surinaamse nationaliteit, geboren op (...)1979 te Paramaribo, verblijvende aan de (...), op basis van de verblijfstitel van verzoekster haar een F- kaart heeft afgeleverd op 27.1.2016 is de weigeringsbeslissing d.d. 10.9.2016 van de DVZ impliciet maar zeker ingetrokken door de gemeente. (stuk 2)

Verwerende partij kon dus alleen maar nagaan of het verblijf van verzoekster kon worden ingetrokken middels een bijlage 21 volgens de geldende bepalingen van de vreemdelingenwet.

Bovendien wacht de verwerende partij liefst 2 jaar alvorens een bijlage 20 af te leveren, wat allesbehalve redelijk is.

Verzoekster heeft in casu op 25.3.2014 een aanvraag voor verklaring van inschrijving ingediend op basis van beschikking van voldoende bestaansmiddelen.

Zij heeft op basis van deze inschrijving een verblijfstitel bekomen, zijnde een E-kaart.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie verzoekster in het bezit geeft gesteld van een E KAART kan niet zomaar door verwerende partij naast zich neergelegd worden aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen verwerende partij opgeworpen kan worden. De bestreden beslissing schendt manifest de orgaantheorie.

Beschikking voldoende bestaansmiddelen

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aangetoond heeft dat hij beschikking van voldoende bestaansmiddelen is en bijgevolg geen verblijf van langer dan drie maanden kan worden toegekend aan verzoekster

9.6. Verzoekster verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011, n°49 356/4, DOC 53, 0443/015 waarin het volgende wordt gesteld mbt de stabiele regelmatige en voldoende inkomsten.

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt"

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is

immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse van het gezin van verzoekster diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeften-analyse van de concrete gezinssituatie van verzoekster met haar partner, of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster op te vragen.

Het inkomen van de ouders van de minderjarige is voldoende om zich te onderhouden en bijgevolg niet ten laste te vallen van het OCMW of het sociaal vangnet.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster integreren.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten verzoekster heeft om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bestreden beslissing van 10.9.2014 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding; (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28S99 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

3.2. In een eerste middelenonderdeel betoogt de verzoekster dat in plaats van een bijlage 20 een bijlage 21 had moeten worden getroffen. Dit betoog komt erop neer dat in plaats van de *in casu* bestreden weigeringsbeslissing een beslissing had moeten worden getroffen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster leidt dit af uit het feit dat haar zoon een verblijfskaart van 5 jaar heeft gekregen na tien september 2016, meer nog de gemeente zou de verzoekster zelf (mevrouw H. Y.) op 27 januari 2016 een F-kaart hebben afgeleverd op basis van de verblijfstitel van haar zoon. Zodoende zou de weigeringsbeslissing van 10 september 2016 door de gemeente impliciet maar zeker zijn ingetrokken. De verzoekster stelt verder dat haar zoon op 25 maart 2014 een aanvraag voor verklaring van inschrijving heeft ingediend als van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en dat op basis van deze inschrijving een verblijfstitel werd bekomen, zijnde een E-kaart. Volgens de verzoekster kan het gegeven dat de gemeentelijke administratie haar zoon in het bezit heeft gesteld van een E-kaart niet zomaar door de verweerder naast zich neergelegd worden aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan de verweerder deel uitmaakt zodat alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen de verweerder opgeworpen kunnen worden. De verzoekster concludeert hieruit dat de bestreden beslissing een manifeste schending van "de orgaantheorie" uitmaakt.

De Raad wijst er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt

geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Waar de verzoekster gewag maakt van een manifeste schending van “de orgaantheorie”, merkt de Raad op dat hem geen dergelijke rechtsregel gekend is. Het middel is dan ook, bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregel, in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de hierboven weergegeven kritiek door de verzoekster slechts wordt betrokken op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Het eerste middelenonderdeel wordt dan ook enkel vanuit die optiek onderzocht.

Vooreerst wordt opgemerkt dat het feitelijk onmogelijk is dat de verzoekster op 27 januari 2016 een F-kaart verkreeg op basis van de verblijfskaart die haar zoon zou gekregen hebben na 10 september 2016. De Raad stelt bovendien vast dat de kopie van de F-kaart van de verzoekster, die bij het verzoekschrift werd gevoegd, vermeldt dat zij geldig is vanaf 27 januari 2015. Het is eveneens feitelijk onmogelijk dat deze kaart zou verkregen zijn op grond van een verblijfsrecht van de zoon van verzoekster, dat pas afgeleverd zou zijn na 10 september 2016 zoals de verzoekster beweert. Daarnaast blijkt dat in het administratief dossier geen concreet spoor te vinden is van enige E-kaart van verzoeksters zoon en dat deze beweerde verblijfskaart ook niet door de verzoekster wordt voorgelegd in het kader van het onderhavige beroep. In het administratief dossier bevindt zich wel een ‘synthesedocument telefoongesprek’ dat het volgende vermeldt: *“We hebben hier iets zeer merkwaardig. Mevrouw H. heeft een F-kaart en haar minderjarige zoon (Nederland) heeft ook recht op verblijf. Ze wil een 47 indienen voor de andere kinderen. Wij vragen ons echter af hoe die aan die F-kaart komt en of dat niet moet herbekeken worden. Antwoord: Er is al eerder in het dossier opgenomen dat Ch. haar kaart mocht krijgen, maar dat er geen enkele wettelijke basis is voor de kaart van mevrouw, noch van het EU-kind (M.I.), want dat is allemaal geweigerd. (...)”*. Een ander document dat zich in het administratief dossier bevindt, namelijk een e-mail van D.W.E. van 11 juni 2015 vermeldt het volgende: *“Rest nog de vraag waarom mevrouw haar F-kaart heeft gekregen. Daar heb ik echt geen verklaring voor. Mij lijkt het dat die aanvraag terecht werd geweigerd door cel EU”*.

De verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat haar een bijlage 21 in plaats van een bijlage 20 diende af te leveren, en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekster geen belang heeft bij een dergelijke kritiek nu een nietigverklaring op grond hiervan er enkel toe kan leiden dat haar verblijfsrecht beëindigd wordt hetgeen haar dus geen voordeel opbrengt.

Bovendien kan de verweerder worden bijgetreden waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de louter verkeerdelijke afgifte van een E-kaart (of een F-kaart) geen rechten in hoofde van de betrokken vreemdeling kan doen ontstaan, aangezien de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir en geen constitutief karakter heeft. De Raad merkt op dat de verzoekster lijkt uit te gaan van de foutieve veronderstelling dat het louter afleveren van een verblijfskaart volstaat om te besluiten tot een wettig verblijfsrecht. De Raad herhaalt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir, maar geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een verblijfskaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de gemeente de verzoekster – blijkbaar per vergissing – in het bezit heeft gesteld van een F-kaart. De verzoekster brengt, zoals reeds hoger gesteld, geen enkel bewijs bij van enige E-kaart die zou zijn afgeleverd aan haar zoon. Los hiervan wordt vastgesteld dat in het administratief dossier geen enkele positieve beslissing is terug te vinden aangaande het verblijfsrecht van de verzoekster noch van haar zoon. Gezien de loutere afgifte van een verblijfskaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan de verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zijzelf of haar zoon een rechtmatig verblijfsrecht hebben of hadden. Voor zover de verzoekster in dit kader zou doelen op een schending van het vertrouwensbeginsel, dient de aangevoerde schending van dit beginsel te worden verworpen.

De verzoekster kan evenmin beweren dat de bestreden beslissing, door de afgifte van de F-kaart, impliciet maar zeker werd ingetrokken door de gemeente. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de F-kaart die de verzoekster bijvoegt haarzelf betreft en niet haar zoon, terwijl de thans bestreden beslissing er enkel toe strekt het verblijfsrecht aan deze zoon te weigeren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat volgens de regel van het “*parallelisme der vormen en procedures*” enkel de overheid die bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, tevens de overheid is die bevoegd is om, naargelang het geval met of zonder terugwerkende

kracht, een einde te maken aan de gevolgen van de door haar genomen beslissing en dat ze daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen (RvS (AV) 31 maart 2009, nr. 192.102; RvS 21 juni 2010, nr. 205.530, RvS 19 september 2011, nr. 215.194; RvS 27 maart 2014, nr. 226.921). Aangezien de thans bestreden beslissing werd getroffen door de daartoe bevoegde gemachtigde van de staatssecretaris, kan deze beslissing niet door het gemeentebestuur worden ingetrokken, zij het expliciet of impliciet.

Het betoog van de verzoekster mist dan ook feitelijke en juridische grondslag. De verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

De verzoekster stelt tot slot dat de verweerder twee jaar heeft gewacht om de bijlage 20 af te leveren, en dat dit onredelijk zou zijn. Hieromtrent merkt de Raad op dat de kwestieuze aanvraag voor een verklaring van inschrijving dateert van 25 maart 2014 en dat de bestreden beslissing werd genomen op 10 september 2014. De verweerder heeft vervolgens inderdaad lang gewacht om de bestreden beslissing ter kennis te brengen, hetgeen uiteindelijk geschiedde op 20 mei 2016. In zoverre de verzoekster met haar betoog doelt op een schending van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de 6 maanden na de aanvraag. Dit gebeurde dus binnen de voorschriften van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit. Het is enkel de kennisgeving die veel later gebeurde. Er wordt noch in de vreemdelingenwet noch in het vreemdelingenbesluit in enige termijn voorzien waarbinnen een beslissing tot weigering van de verklaring van inschrijving ter kennis moet worden gebracht. De verzoekster maakt *in casu* bovendien op geen enkele concrete wijze aannemelijk welk nadeel zij of haar zoon heeft geleden door de late kennisgeving van de *in casu* bestreden beslissing. Een eventuele schending van de redelijke termijn wat de kennisgeving betreft zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeksters zoon zou ontstaan en het is bovendien vaste rechtspraak dat een gebrek in de kennisgeving van een administratieve rechtshandeling geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze rechtshandeling aangezien dit gebrek geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf.

Het eerste onderdeel van het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een tweede en laatste onderdeel van het enige middel, gaat de verzoekster concreet in op de redenen die de bestreden weigeringsbeslissing gronden. De verzoekster besluit in dit onderdeel dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, en dat zij op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van

het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht evenwel enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster stelt dat de verweerder een behoeftanalyse had moeten verrichten alvorens een beslissing te nemen omtrent de aanvraag, zij verwijst hiertoe naar en citeert uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 4 april 2011, aangaande het criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in het voorgestelde artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeksters betoog juridische grondslag mist. De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van de verklaring van inschrijving van een burger van de Unie die zich heeft gemeld in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Desbetreffend is artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet van toepassing. Omtrent de voldoende bestaansmiddelen waarover een burger van de Unie dient te beschikken om de verklaring van inschrijving te bekomen, bepaalt artikel 40, §4, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet het volgende:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit bepaalt ter zake het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

- a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en*
- b) een ziektekostenverzekering;”*

Artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft daarentegen betrekking op de gezinshereniging van derdelanders met een verblijfsgerechtigde derdelander, waarop niet de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 (burgerschapsrichtlijn) maar wel de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 (gezinsherenigingsrichtlijn) van toepassing is. De bepalingen en de rechtspraak met betrekking tot de voorwaarde van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in het kader van de gezinshereniging tussen derdelanders is *in casu* dan ook niet relevant.

Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden akte onder meer als volgt wordt gemotiveerd: *“Er werd niet aangetoond dat het minderjarige kind kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen ocmw steun geniet doet geen afbreuk aan het bovenstaand wetsartikel. De voorgelegde loonstroken van de interimtewerkstelling van AGO hebben betrekking op achterhaalde tewerkstelling (in 2013) en kunnen niet als actueel beschouwd worden. Op basis van de uitzendovereenkomsten van Ritmo Interim kan afgeleid worden dat de moeder twee dagen*

werd tewerkgesteld in interimverband. Er werd echter geen enkel bewijsstuk aangeleverd waaruit kan opgemaakt worden hoeveel het eigenlijke inkomen uit deze tewerkstelling bedraagt en in welke mate (regelmaat) de moeder van het kind over het inkomen kan beschikken. Uit verdere analyse en de gegevens van de RSZ databank (zie dossier) is gebleken dat zij sinds de aanvraag, van het minderjarige kind (dd. 25/03/2014), slechts drie dagen heeft gewerkt (op 24/07/2014, 25/07/2014 en 02/09/2014). Nergens uit het dossier kan blijken dat mevrouw Hooglied na 02/09/2014 opnieuw aan de slag is gegaan. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal gelijk dien te zijn aan het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Uit verder onderzoek is gebleken dat mevrouw H. nog 3 andere kinderen ten laste heeft (twee minderjarige R. F. D. (...), H. R. F. D. (...) en één meerderjarige F. Ch. L. Sh. (...)). Mogelijks ontvangt de moeder kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien om de ontwikkeling van kinderen te vrijwaren."

Uit voorgaande motivering blijkt dat de verweerder concludeerde dat het niet krijgen van OCMW-steun geen bewijs is van enig inkomen, dat de voorgelegde loonstroken achterhaald zijn en dus ook geen bewijs zijn van enige bestaansmiddelen, dat uit de uitzendovereenkomsten van Ritmo Interim blijkt dat de moeder twee dagen werd tewerkgesteld in interimverband maar dat geen enkel bewijsstuk aangeleverd werd waaruit kan opgemaakt worden hoeveel het eigenlijke inkomen uit deze tewerkstelling bedraagt en in welke mate (regelmaat) de moeder van het kind over het inkomen kan beschikken, en dat uit verdere analyse en de gegevens van de RSZ databank is gebleken dat zij sinds de aanvraag van het minderjarige kind slechts drie dagen heeft gewerkt (op 24/07/2014, 25/07/2014 en 02/09/2014) en nergens uit het dossier kan blijken dat mevrouw H. na 2 september 2014 opnieuw aan de slag is gegaan. Kortom besliste de verweerder dat, op drie dagen werk afgeleid uit de RSZ databank en dus ook het karige inkomen hieruit na, geen concrete inkomsten werden aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat bezwaarlijk kan worden geargumenteed dat de verweerder *in casu* een behoefteanalyse in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun had moeten doorvoeren gezien het *in casu* niet gaat over de gezinshereniging tussen derdelanders maar over een aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verweerder *in casu* toch rekening heeft gehouden met de concrete situatie van de verzoekster en haar zoon, waarbij hij tevens concreet heeft rekening gehouden met het aantal kinderen dat de verzoekster ten laste heeft. De verweerder heeft dus niet alleen rekening gehouden met het feit dat slechts een erg mager en niet regelmatig inkomen van de verzoekster wordt voorgelegd, maar eveneens met het feit dat er nog drie andere kinderen ten laste zijn. De verzoekster betwist geen van de in de bestreden akte opgenomen vaststellingen.

De verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beslist dat een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind niet kan worden toegekend.

Waar de verzoekster betoogt dat de verweerder in het kader van de behoefteanalyse stukken hadden kunnen opvragen, maakt de verzoekster geenszins aannemelijk welke stukken zij dan wel had kunnen aanbrengen. De verzoekster stelt verder dat het inkomen van de ouders van de minderjarige voldoende is om zich te onderhouden en bijgevolg niet ten laste te vallen van het OCMW of het sociaal vangnet, doch de Raad kan enkel vaststellen dat zij deze loutere bewering niet staft.

De verzoekster kan bovendien niet van de verweerder verwachten dat deze bijkomende gegevens of stukken zou opvragen bij de verzoekster. Immers mag niet uit het oog worden verloren dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag die door de verzoekster, voor haar minderjarige zoon, zelf werd ingediend en waarbij zij dus de kans had om alle dienstige stukken voor te leggen om de verweerder ervan te overtuigen dat aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet is voldaan. *In casu* dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan

beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die te dezen rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit het administratief dossier en de bestreden akte blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekster nuttig achtte ter ondersteuning van de kwestieuze aanvraag. De verzoekster toont niet aan dat de verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennen van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of dat het besluit kennelijk onredelijk is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond.

3.4. Tot slot herhaalt de Raad dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Waar de verzoekster gewag maakt van een manifeste schending van “*de orgaantheorie*”, merkt de Raad op dat hem geen dergelijke rechtsregel gekend is. Het middel is dan ook, bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregel, in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Waar de verzoekster in de aanhef van het enig middel gewag maakt van een schending van “*de wet van 15.12.1980 en van het KB van 8.10.1981*” is het middel, bij gebrek aan enige duidelijke bepaling van het geschonden geachte artikel van deze wet / besluit, niet ontvankelijk.

De verzoekster geeft in de aanhef tevens aan dat artikel 54 van de vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn, doch op dit punt ontbreekt in verzoeksters uiteenzetting elke omschrijving van de wijze waarop de bestreden akte dit artikel en dit beginsel zou schenden. De loutere rechtstheoretische toelichtingen omtrent het rechtszekerheidsbeginsel, volstaan niet nu de verzoekster nalaat te verduidelijken hoe dit beginsel *in casu* zou zijn geschonden. Ook op dit punt is het middel derhalve onontvankelijk.

3.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE